

Universitätsbibliothek Wuppertal

Opera Ciceronis Epistolica

Cicero, Marcus Tullius

Lvtetiae Parisiorum, ad Eidus Ianuar. Anno. MDXXII. Calculo Roma

M.T.Ciceronis epistolarvm ad T.Pomponivm
Atticvm liber.XV.

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-687](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-687)

Epistol. ad T. P. Atticum

M. T. CICERONIS EPISTOLARVM AD T. POMPONIVM
ATTICVM LIBER. XV.

T. P. ATTICO.

Alexion.

FACTVM male de Alexione. incredibile est, quanta me molestia affe-
cerit. Nec mehercule ex ea pte maxime, qd pleriq; mecu. Ad que igi
medicu te coferes! Quid mihi ia medico, aut si opus est, tara inopia
est! Amore erga me, humanitate, suauitateq; desidero. Etia illud qd
est qd no ptimescedu sit: cu hoiem teperate, summu medicu, tarus ia
prouiso morbus oppslerit! Sed ad hec oia vna cosolatio est, qd ea co
ditione nati sumus, vt nihil qd homini accidere possit, recusare de
beamus. De Antonio ia antea tibi scripsi, no esse eu a me couertu. ve
nit. n. Missenu, cu ego essem i Popeniano: ante pfectus est, qd ego eu ve
nisse cognoui. sed casu cu legeru tuas lras, Hircius erat apud me in

Couetus.

Puteolano: ei legi, & egi primu, qd attinet. nihil mihi concedebat. Deinde ad summam, arbitru
me statuebat no modo huius rei, sed totius cosulatus sui. Cu Antonio aut sic agem, vt pspi
ciat, in eo negotio si nobis satisfecerit, totu me futuru suu. Dolabella spero domi esse. Redea
mus ad nostros, de qbus tu bona spe te significas habere, ppter edictor; humanitate. Ego aut
perspexi, cu a me. XVII. Cal. de Puteolano Neapolim Pansu coueniendi ca pficisceret Hirci,
oem eius sensum. Sed (vix. n. & ad pace sum cohortatus) no poterat scilicet negare, se velle pa
ce: sed no minus se nostror; arma timere, qd Antonii, & tn vtrosq; no sine ca psidiu habere: se
aut vtraq; arma timere. Quid qris! ou dev v r i e s. De Q. Fratre tibi assentior, patri qde gratissim
& belle tue lre fuerit. Cerele vero facile satisfeci, nec valde laborare mihi visa e: & si illa, ego
certe no laborare. Ista vero qua tibi molestam scribis esse, audita a te ee oino demiror. Na qd ea
collaudau apud amicos, audieribus trib; filiis eius, & tua filia

Personat?
Persona se
nectutis soc
da.

est aut, cur ego psonatus ambulat? Paru ne foeda psona est ipsius senectutis! Qd Brutus rogat
vt ante Cal. ad me quoq; scripsit, & fortasse facia: sed plane qd velit, nescio. Quid. n. illi afferre
cosilii possum, cu ipe egea cosilio! & cu ille suu imortalitati melius, qd nostro otio cosuluerit?
De Regina rumor extinguet. De Flauia obsecro te, si qd potes. Hercle dederam ad te lras exies
e Puteolano, diuenteraq; in Cumanu. ibi bene valere vidi Pylia. qn etia paulo cla iis ea vidi.
venerat. n. in funus, cui funeri ego quoq; opera dedi. Cn. Lucullus familiaris noster matre esa
ferebat. Masi igi eo die i Sinuessano, atq; inde mane postridie Arpinu pficisces hac epistola

Exarauit.
Vt ne.

exarauit. Erat aut nihil noui, qd aut scriberu, aut certe ex te qreru: nisi forte hoc ad te putas
pertinere. Brutus misit ad me oratione sua habitam i concione Capitolina: petiuitq; a me, vt ea
ne ambitiose corrigeru, ante qd ederet. Est aut oratio scripta elegatissime sententiis, & verbis, vt
nihil possit vltra. Ego tn, si illa cam habuissem, scripsissem ardētius v r o d e o r i p. Vides qd sit pso
na dicentis. itaq; ia corrigere ea no potui. Quo. n. i genere Brutus noster ee vult, & qd iudiciu
habet de optimo genere dicendi, ita cosecutus est ea orone, vt elegatius nihil ee possit. sed ego
solus alius sum sepe. hoc recte, siue no recte: tu tn velim oratione legas, nisi forte ia legisti, cer
tioraq; me facias, qd iudices ipse. qd vereor, ne cognomine tuo lapsus v r o a d u o s, sis i iudicando.
sed si recordabere d n u o d d e v o s fulmina, tu intelliges posse & Attico tota grauissime dici. sed
hec coram. Nec sine epistola, nec cu inani epistola volui ad te Metrodorū venire. Vale.

Demosthe
nis fulmi
na.

T. P. ATTICO.

Suessano.

Ecimoquinto Cal. e Sinuessano pficisces, cu dedissem ad te literas, diuer
tissimq; a Cumis i Vestiano, accepi a Tabellario tuas lras, i qb; nimis mul
ta de Buthroto. No. n. tibi ea res maiori cure aut est, aut erit, qd mihi. Sic. n.
debet te mea curare, tua me. Quãobre id qde sic susceptu est mihi, vt nihil
sim habiturus antiquius. L. Antoniu concionatu esse cognoui tuis literis, &
aliis sordide: sed id quale fuerit, nescio. Nihil. n. scripsisti de Menedemo, p
beq; certe ea dicitur qd scribis. Cosiliiu meū a te pbari, qd ea no scriba, qd tu a me postularis, fa
cile patior: multoq; magis id pbabis, si oratione meā, de qua hoc die ad te scripsi, legeris. Quaz
de legionib; scribis, vera sunt: sed no satis hoc videris tibi psuasisse, qd de Buthrotis nostris
per Senatu speres cofici posse. qd puto. ratu em odiu video, no videmur ee victuri. Sed si etia
nos hoc fallat, de Buthroto te no fallat. De Octauii concione ide sentio, qd tu: ludorūq; eius
apparatus, & Marius, & Posthumius mihi pcuratores no placet. Saferna collega dignus, sed

Ludi Octa
uii.

isti omnes, quæadmodum sentis, non minus otium timent, quam nos arma. Balbum leuari inuidia pro nos velim, sed ne ipse quidem id fieri posse confidit, itaque alia cogitat. Quæ prima disputatio Tusculana te confirmat, sane gaudeo. Neque enim vllum est periculum aut melius, aut paratius. Flavia quæ bene loquitur, non moleste fero. Tyndaritanorum causa, de qua causa laborat, quæ sit ignoro, hos tamen mouere ista videntur. in primis erogatio pecuniæ. De Alexione doleo, sed quoniam incidit in tam grauem morbum, bene actum cum illo arbitror, quos tamen secundos hæredes, scire vellem, & diem testamenti. Vale.

T. P. ATTICO.

Vndecimo Cal. accipi duas epistolas tuas, quibus duabus meis respondi. vna erat. XII. Cal. altera. VI. data. Ad superiorem igitur prius. Accurres in Tusculanum, ut scribis, quo me. VI. Cal. veterum arbitrabar. Quæ scribis parvum victoribus, non mihi quidem, cui sunt multa potiora. Nam illa quæ recordaris Lætulo, & Marcello Consulibus acta in eade Apollinis, nec causa eadem est, nec simile tempus. præsertim cum Marcellum scribas, aliosque discedere. Erit igitur nobis cura moderandum, & constituendum, tuto ut Romæ esse possimus. Noui conuictus, habitatores sane me mouent: in magnis, n. versamur angustiis. Sed si ista paruum pedim, certe & maiora contineamus. Caluæ testamentum cognoui hominis turpis, ac sordidi. Tabula Demonici, quæ tibi cura est, gratum. De malo scripsi iapidem ad Dolabellam accuratissime: a quo modo literæ mihi redditæ sunt. eius, n. causa, & cupio, & debeo. Venio ad priorum. Cognoui de Alexione, quæ desiderabam. Hircius est tuus. Antonio quoniam est, volo prius esse. De Q. Fratre quæ scribis ad me, ad Q. de patre, coram agemus. Brutum omni re, qua possum, cupio iuuare, cuius de oratione cula idem te quæ me sentire video: sed parum intelligo quid me velis scribere, quasi a Bruto habita oratione, cum ille ediderit, quæ tandem conuenit: an sicut in Tyrannum iure optimo cæsum multa dicent, multa scribent a nobis: sed alio modo, & tempore. De Sella Cæsaris, bene Tribunum, præclaros etiam XIII. ordines. Brutum apud me fuisse gaudeo, modo & libenter fuerit, & sat diu. X. Cal. Iunium fere ea quæ a Fusio, venit tabellarius, nescio quid ab eo literularum, uti me sibi restitueret, sane insulse, ut solet, nisi forte quæ non ames, omnia videntur insulse fieri. Scripsi ita, ut te probaturum existimem. Mihi duas a te epistolas reddidit. vnâ. XI. alterâ. X. Cal. ad recentiorum, prius, & leuiores. laudo, si vero etiam consulemus, *ἀνα ταταῦν*. Antonii consilia narras turbulenta. atque vtinam potius pro populum agat, quam pro Senatū, quæ quidem ita credo. sed mihi totum eius consilium ad bellum spectare videtur. siquidem D. Bruto provincia eripitur. Quoquo modo ego de illius neruis existimo, non videtur fieri posse sine bello. sed non cupio, quoniam caret Buthrotis. Rides ab cordolio non mea potius assiduitate, diligentia, gratia perfici. Quæ scribis te nescire, quid nostris faciendum sit: iapidem me illa *ἐπιπρία*, sollicitat. Itaque stulta iam Iduum Martiarum est consolatio. Animis enim vsum sumus virilibus, consiliis (mihi crede) puerilibus. Excisa enim est arbor, non euulsa, itaque quæ fruticetur videtur. Redeamus igitur, quoniam sepe usurpas, ad Tusculanas disputationes. Sanseiū pete. celemus, ego nunquam indicabo. Quæ te a Bruto requiri scribis, ut certior fieret, quo die in Tusculanum essem futurus, ut ad te ante scripsi. VI. Cal. & quæ ibi te quæ primū uidere velim. Puto, n. nobis Lanuuium eundem: eodem non sine multo sermone, sed *μελίσσει*. Redeo ad superiorem, ex qua pretereo illa prima de Buthrotis, quæ mihi sunt inclusa medullis, sit modo (ut scribis) locus agendi. De oratione Bruti prorsus contemdis, mecum iterum tam multis verbis agis. Ego ne ut eam quam is scripsit: ego scribam non rogatus ab eo: nulla *πρὸς ἑχέριστος* fieri potest contumeliosior. At, inquis, *ἡρακλείδου* aliquid. Non recuso id quæ, sed & componendum argumentum est, & scribendum expectandum tempus maturius. Licet, n. de me, ut liber, existimes: velim quæ quæ optime, si hæc ita manent, ut videntur, (seres quæ dicam) me Iduum Martie non delectat. Ille, n. nunquam reuertisset, nos timor confirmare eius acta non contemderet, aut ut in Saufeam, reliquasque Tusculanas disputationes, ad quas tu etiam Vestorium horraris. Ita gratiosi eramus apud illum, quæ Diu mortuum perdant, tū ut nostre ætatis, quoniam in terfecto domino liberi non sumus, non fuerit dominus ille fugiendus. Rubeo (mihi crede) sed iam scripseram, delere nolui. De Menedemo vellem verum fuisse. De Regina velim verum sit. cetera coram, & maxime nostris quid faciendum sit, quid etiam nobis, si Antonius militibus obsessus est Senatū. Hæc epistolam si illius tabellario dedissem, veritus sum ne solueret, itaque mihi dedita opa. erat, n. rescribendum tuis. Quæ vellere Bruto studium tuum nauare potuisse, ego igitur ad eum scribas. Ad Dolabellam Tironem mihi cum mandatis, & scribis, eum ad te vocabis, & si quid habebis, quod placeat, scribes. Ecce autem de transuerso L. Cæsar, ut veniam ad se rogat in nemus, aut scribam quo se venire

&& ii

Calua ho
mo turpis,

Tyrannū iu
re optimo
cæsum.

Sella Cæs.
Insulse q.

Rides ab
cordolio.

Excisa non
euulsa.

Fruticetur,

Quem Diu
mortuum
perdant.

Epistol. ad T. P. Atticum

velim, Bruto em placere, se a me coueniri. O re odiosam, & inexplicabile. puto me ergo iturū,
& inde Romā, nisi qd mutaro. Sūmatim adhuc ad te, nihildū em a Balbo. tuas igif expecto,
nec actoz solū, sed etiā futuroz. A Bruto Tabellari⁹ rediit, attulit & ab eo, & Cassio literas:
consiliū meū magnope exquirūt. Brutus qdē vtrū de duob⁹. O re miserā. plane nō habeo qd
scribā. Itaq; silentio puto me vsurū, nisi quid aliud tibi videat. sin tibi qd venit in mentē, scri-
be queso. Cassius vero vehemēter orat, ac petit, vt Hirciū q̄optimū faciā. sanū putas ^{ἀνδρα}
^{κέρως}. Epistolā tibi misi, vt tu de Prouincia Bruti, & Cassii percita. scribit & Balbus, & Hir-
cius qdē se acturū. Etenī iā in Tusculano est, mihiq; vt absim, vehemēter auctor est: ille quidē
periculi causa, qd sibi etiā fuisse dicit. ego autē etiā, vt nullū periculū sit. Tātū abest, vt Anto-
niū suspitionē fugere nō curē, ne videar eius secūdis rebus delectari, vt mihi causa esset, cur
Romā venire nolim, ne illū videā. Varro autē noster ad me epistolam misit, sibi a nescio quo
missam, (nomē. n. deerat) in qua scriptū erat. Veteranos eos q̄ reiciant (nā pte eē dimissam)
improbissime loqui, vt magno piculo Romē sint futuri, q̄ ab eorum pibus dissentire videan-
tur. Quis porro noster itus, reditus, vultus, incessus inter istos? Q̄ si, vt scribit L. Antonius,
in D. Brutum, reliqui in nostros: ego quid faciam, aut quo me fato geram? Mihi vero de-
liberatū est, vt nūc qdē est, abesse ex ea vrbe, in qua nō modo florui cū summa fama, verū etiā
seruiui cū aliqua dignitate. Nec tā statui ex Italia exire, de quo tecū deliberabo, q̄ istuc nō ve-
nire. Cū ad me Brutus noster scripsisset, & Cassius, vt Hirciū quē adhuc bonū fuisse sciebāt,
neq; eū cōfidebant fore, mea auctoritate meliorē facerē (Antonio est em fortasse iratior, cau-
se vero amicissimus) tñ ad eū scripsi, eiq; Bruti, & Cassii dignitatē cōmēdaui. Ille qd mihi re-
scripsisset, scire te volui, si forte idē tu, qd ego, existimares, istos etiā nūc vereri, ne forte ipi no-
stri plus animi habeāt, q̄ habēt. **CHIRCIUS CICERONI SVO. S.** Rure iā redierā. q̄ris
an ego, cū oēs caleant, ignauiter aliqd faciā. Etiā ex vrbe sum profectus, vt (illius em statum
odi) abessem. Has tibi lras exiens in Tusculanū scripsi. Noli autē me tā strenuū putare, vt ad
Nonas recurrā. Nihil em iā video opus esse nostra cura, quoniā p̄sidia sunt in tor. annos puī-
sa. Brutus, & Cassius vtinā q̄ facile a te de me impetrare possunt, ita p te exorētur, ne qd calli-
dus inēat cōsiliū. cedētis em hęc ais scripsisse. quo: aut quare? retine obsecro te Cicero, &
illos. Noli sinere hęc oīa perire, q̄ funditus, mediussidius rapinis, incēdiis, cādibus puertunt.
Tantū si qd timēt, caueant: nihil p̄terea moliant. Nō mediussidius acerrimis cōsiliis, plus q̄
etiā inertissimis, dūmodo diligētibus, consequētur. Hęc em, q̄ fluit, p se diuturna nō sunt. in
cōrētionē p̄sentis ad nocendū habēt vireis. Quid speres de illis, in Tusculanū ad me scribe.
Habet Hircii epistolā, cui rescripsi, nil illos callidius cogitare, idq; cōfirmaui. hoc q̄lectiq;
esset, te scire volui. Obsignata iā epistola, Balbus ad me, Seruiliā rediisse, cōfirmare nō disces
suros. Nūc expecto a te literas. Gratū, q̄ mihi epistolas, quę qdē me delectarūt. In primis Sestiū
nostri. dices, quia te laudat. puto me hercule id quoq; esse causę. sed tñ etiā ante q̄ ad eū locū
veni, valde mihi placebat cū sensus eius de Rep. tū scribēdi cura. Seruius vero pacificatus cū
librariolo suo videat obisse legationē, & oēs captiūculas primescere. Debuerat autē nō ex iure
manu cōsertū. sed q̄ sequunt. tu quoq; scribes. Post tuū discessū binas a Balbo, nihil noui. Itēq;
ab Hircio, q̄ se scribit vehemēter offensum esse veteranis. Expectat anim⁹ qdnā agā de Calēd.
Martis. Misi igif Tironē, & cū Tironē plureis, q̄bus singulis, vt q̄sq; accidisset, dares literas.
Atq; etiā scripsi ad Antoniū de legatiōe: ne si ad Dolabellā solū scripsissem, iracū⁹ homo cō-
moueret. q̄ aut aditus ad eū difficilior esse dicit, scripsi ad Eutrapelū, vt is ei meas lras redde-
ret. legatione mihi opus esse. honestior est votiua. sed licet vti vtraq;. De te q̄so etiā, atq; etiā
vide. Velim possis corā: si min⁹ possis, literis idē cōsequimur. Gręceius ad me scripsit, C. Cassiū
sibi scripsisse, hoīes cōparari, q̄ armati in Tusculanū mitterent. Id qdē mihi videbat, sed cauē-
dū tñ, vt illę, q̄ plures vidēde. sed aliqd crastin⁹ dies ad cogitādū nobis dare pollicet. III. No-
vesperi a Balbo reddite mihi lre, fore Nonis Senatū, vt Brutus in Asia, Cassius in Sicilia fru-
mētū emendū, & ad vrbe mittēdū curarent. O re miserā. primū vllā ab istis legationē. dein, si
aliquā, hęc legatariā Prouinciā. Atq; haud scio, an melius sit, q̄ ad Eurotā sedere. sed hęc ca-
sus gubernabit. Ait autē eodē tpe decretū iri, vt & iis, & reliqs p̄toris Prouincię decernatur.
hoc certe melius q̄ illa Persei porticus. Nolo. n. Lacedæmonē lōginquo, quā i Lanuuiū existi-
mauit. Rides, inges, in talibus rebus: quid faciā? plorādo fessus sum. Diū imortales, q̄ me cōtur-
batū tenuit eplę tuę prior pagina. qd autē iste in domo tua casus armoz: Sed hūc qdē nimis
fessus sum, cito trāsisse letor. Tu qd egeris tua cū tristi, tū etiā difficili ad cōsiliādū legatione vehemē-

Quis itus
noster.
Quo me fa-
to gerā.

Epistola
Hircii.

Ex iure
manu cō-
sertum.

Legatio vo-
tua.

Ad Euro-
tā sedere.
Persei por-
ticus.
Plorando
fessus sum.

ter expecto. est em̄ inexplicabilis. ita circūsedemur copiis oibus. Me qdē Brutī literē quas ostēdis a te lectas, ita pturbarūt, vt q̄q̄ ante egebā cōsilio, tñ animi dolore sim tardior. Sed plura cū ista cognoro. Hoc autē tēpore qd scriberē, nihil erat: eoq; minus, q̄ dubitabā, tu has ipsas literas esses ne accepturus. Erat. n. incertū, vifuturus ne te esset tabellarius. Ego tuas lras vehementer expecto. O Brutī amāter scriptas lras. O iniquū tuū tēpus, qui ad eū ire nō possis. ego autē quid scribā: vt beneficio istorū vrant: quid turpius: Vt moliatū aliquid: nec iā possunt, nec audent. Age quiescant auctoribus nobis: quis incolumitatē pstat: Si vero aliquid de Deciiis, Gracchiisq; nostris, vita etiā si nemo molestus sit. Ludos vero nō facere qd scēdus: Frumētū imponere, quē est alia Dionis legatio, aut qd munus in Rep. sordidius: Prorsus quidē cōsilia tali in re ne iis quidē tuta sunt, q̄ dant: sed possum id negligere p̄ficiēs. Frustra vero q̄ ingrediatur matris consiliū, cū vtatur etiā p̄cibus. quid me interponā: Sed tñ cogitabo quo genere vtar literarū, non possum statim. Igitur mittam ad Antium, vel Circæos. Vale.

T.P.ATTICO.

Ntū veni. VI. Cal. Bruto iucūdus noster aduētus. deinde multis audiētib; Seruilia Terrulla, Porcia q̄rere, qd placeret. Aderat etiā Fauonius. Ego qd erā meditatus in via, suadere vt vteret Asiatica curatiōe frumētū: nihil eē iā reliq; qd agerem, nisi vt saluos eē. i eo etiā ipi Reip. eē p̄sidiū. Quā orationē cū igressus essem, Cassius iteruenit. Ego eadē illa repetui. Hoc loco fortibus sane oculis Cassius matrē spectare: dicere se i Sicilia nō iturū. Ego ne vt bñficiū accepisset in cōrumelia: qd ergo agis, inquā: At ille, in Achaiā se iturū. qd tu, inquā, Brute: Romā, inqt, si tibi videt. Mihi vero minime. tuto. n. nō eris. qd si possem esse: placeret ne: vtiq; vt oīno neq; nūc, neq; ex p̄tura i prouinciā ires. Sed auctor nō sum, vt te vrbi cōmittas. Dicebā ea q̄ tibi p̄fecto i mētē veniūt, cur nō esset tuto futurus. Multo īde sermone q̄rebant. Atq; id qdē Cassius, maxime amissas occasiones, Deciiq; grauiter accusabat, ea negabā oportere p̄terita repeti, assentiebar tñ: q̄q̄ igressus essem dicere, qd oportuisset. Nec vero qcq; noui, sed ea q̄ quotidie oēs. Nec tñ illū locū attingere quēq; p̄terea oportuisse tāgī. sed Senatū vocari, populū ardētē studio vehemētī icitari. Totā suscipe Rēp. exclamat tua familiaris. Hoc vrbō neminē vnq; audiui. Ego rep̄si, sed Cassius mihi videbat iturus. Etenī Seruilia pollicebat se curaturā, vt illa frumētū curatio de S.C. tolleret. & noster Brutus cito deiectus est de illo inani sermone. velle. n. se dixerat. Cōstituit igit, vt ludī absente se fierent suo noīe. proficiēs autē mihi in Asiā videbat ab Antio velle. Ne multa. nihil me i illo itinere p̄ter consciētā meā delectauit. nō. n. fuit cōmittēdū, vt ille ex Italia prius q̄ a me cōuētus esset, discederet. hoc dē p̄to munere amoris, atq; officii, sequebat vt mecū ipse. *ἢ δὲ ἔδ' ὅς, τὶ σοὶ δύναται νῦν θεοπροπίς;* Prorsus dissolutū offendi nauigiū, vel potius dissipatū. nihil cōsilio, nihil ratione, nihil ordine. Itaq; etsi ne antea qdē dubitauerā, tñ nūc eo min⁹ euolare hinc, idq; q̄primū, vbi nec Pelopidarū facta, neq; famā audiā. Et heus tu, ne forte sis nescius. Dolabella me sibi legauit ad. III. No. April. Id mihi heri vesperī nūciatū ē. Votiuā ne tibi qdē placebat: etenī erat absurdū, q̄ si stetit Resp. bonis nō sumere, euerfa illa vota dissoluere. & habent, opinor, liberē legationes definitū tēpus lege Iulia, nec facile addi pōt: idq; adeo genus legationis, vt cū velis introire, exire liceat, qd nūc mihi additū est. Bella est autē huius iuris quinquēniū licētia. q̄q; quinquēniū cogitē, cōtrahi mihi negotiū videt. sed *ελασφημίω* mittanus. Bene mehercule de Buzthrotō. at ego Tironē ad Dolabellā cū literis, q̄ iusseras, miserā. quid nocet: De nostris autē Antiatibus satis videbar plane scripsisse, vt nō dubitares, essent quin otiosi futuri, vsuriq; beneficio Antonii cōrumelioso. Cassius frumētariā rē aspernabat, eā Seruilia sublaturā ex S.C. se esse dicebat. Noster vero Brutus in Asiā, postea q̄ mihi est assensus, tuto se Romē esse non posse. Ludos. n. absens facere malebat. statim autē se iturū simulac ludorū apparatū iis q̄ curaturū essent, tradidisset. Nauigiā colligebat. erat animus in cursu. interea in eisdē locis erāt futuri. Brutus qdē se aiebat Asturē affuturū. L. qdē Antonius liberaliter literis sine cura me eē iubet. Habeo vnū bñficiū. alterū fortasse, si in Tusculanū venerit. O negotia nō ferēda, q̄ ferūtur tñ In Octauio, vt perspexi, satis ingenii, satis animi. videbaturq; erga nostros *ἡρώας* ita fore, vt nos vellems, animatus. Sed qd etati credēdū sit, quid nomini, qd hereditati, quid *καθηχησέ* magni cōsiliū est. Vitricus qdē nihil cēsebat, quē Asturē vidimus: sed tñ alēdus est, & vt nihil aliud, ab Antonio se iugēndus. Marcellus p̄clare, si p̄cipit nostro, nostri, cui qdē ille deditus mihi videbat. Panse autē, & Hircio nō nimis credebat: bona indoles, *εὐὰν δ' ἀπλῶς*

Dionis legatio.

Querere. Suadere.

Spectare. Dicere.

Dissolutū, dissipatū nauigiū. Nec Pelopidarū facta.

Blasphemiam.

Octauius.

Epistol. ad T. P. Atticum

VIII. Cal. duas a te accepi epistolas: respondebo igitur priori prius. Assentior tibi, ut nec duces simus, nec agmen cogamus, faueamus tamen. Oratione tibi misi: eius custodiende, & pferende arbitrium tuum sit. sed quoniam illud die tu tuendum putes! Inducias, quas scribis, non intelligo fieri posse. melior est *ἐννοῦ ἀφωκισία*, qua me usurum arbitror. Quod scribis legationes duas Brudusium venisse, vos omnia prius. Scribas igitur quicquid audieris. Varronis *διάλογον* expecto. improbo *ἡρακλείδου*, presertim cum tu tanto delectere. sed quale velis, velim scire. Quod ad te antea, atque adeo prius scripsi, (sic, n. mauius ad scribendum tibi vere dicere) fecisti me acriorē. Ad tuum iudicium, quod mihi erat notum, addidisti Peducei auctoritatem, magnam quidem apud te, & in primis grauem. Enitar igitur, ne desideres aut industriam meam, aut diligentiam. Vectenū, ut scribis, & Faberium foueo. Clodius nihil arbitror malitiose, quicquid scelestum quidem egerit. De libertate retinenda, qua certe nihil est dulcius, tibi assentior. Ita ne Gallo animo hominem nequam! quid, n. dicam aliud! cautum Marcellum, me sicut, sed non tamen cautissimum. Longiori epistole, superiorique respondi. nunc breuiori, priorique quod respondeam, nisi eam fuisse dulcissimam! Res Hispanienses valde bonae, modo Balbilium incolumem videam, subsidium nostrae senectutis. De Amiano ite, quod me valde obseruat Visellia. sed haec quidem humana. De Bruto nihil scire dicis, sed Selicia venisse M. Scaptium, eiusque non qua popa, ad se tamen clava venturum, sciturusque me omnia, quae ego statim, interea narrat eadem: Bassi seruum venisse, qui nunciaret legiones Alexandrinas in armis esse. Bassum arcessi. Cassium expectari. quid quiris! Videt Respublica suam recuperatura, sed iniquit ante, nostri horum exercitatione in latrocinio, & amantia. Dolabella vir optimus, et si cum scriberem fecunda mensa apposita, venisse eum ad Baias audiebam, tamen ad me ex Formiano scripsit, quas literas cum e balneo exissem, accepi, sese de attributione omnia summa fecisse. Vectenū accusat. tricitur scilicet, ut homo talis. sed ait totum negotium Sestium nostrum suscepisse, optimum quidem illum virum, nostrique amatissimum. quoniam autem quod tandem Sestius in hac re facere possit, quod non quod nostrum! sed si quid praeter spem erit, facies ut sciam, sin est (ut arbitror) negotium perditum, scribes tamen, neque ista res commouebit. Nos hic *ἐλλοσοφόμεθα*, quid enim aliud! & *τὰ πρὶ τῷ καθήκοντος* magnifice explicamus, *προσφωόμεθα* Ciceroni. Qua de re enim potius pater filio! deinde alia. quid quiris! Extra bit opera peregrinationis huius. Varronem hodie, aut cras venturum putabam. Ego autem in Poppianum properabam: non quo hoc loco quicquam pulchrius, sed interpellatores illic minus molesti. Sed perferre quod, quae causa sit Myrtilo. Poenas quidem illum pepidisse audiui, & satis ne patet unde corruptus! Haec cum scriberem, tantum, quod existimabam ad te orationem esse, praebui, quae timeo, quod existimes. Et si quid ad me quod non sit foras perditum! nisi Respublica recuperata. de quo quod sperem, non audeo scribere. VI. Cal. accepi a Dolabella literas, quarum exemplum tibi misi: in quibus erat omnia se fecisse, quae tu velles: ita tamen ei rescripsi, & multis verbis gratias egi. sed tamen ne miraretur, cur idem iterum facerem, hoc causae sumpsi, quod ex te ipso coram antea nihil potuissem cognoscere. Sed quod multa! literas hoc exemplo dedi. M. T. CICERO P. DOLABELLAE COS. S. Antea cum per literas Attici nostri de tua summa liberalitate, summoque erga se beneficio certior factus essem, cumque tu ipse etiam ad me scripsisses, te fecisse ea quae nos voluissemus, egi tibi gratias per literas his verbis, ut intelligeres nihil te mihi gratius facere potuisse. Postea vero quod ipse Atticus ad me venit in Tusculanum huius unius rei causa, tibi ut apud me gratias ageret: cuius tuae eximia quadam, & admirabile in causa Buthrotia voluntate, & singulari erga se amore perspexisset: teneri non potui, quoniam tibi apertius illud idem iis literis declarare. Ex omnibus enim mihi Dolabella studiis in me, & officiis, quae summa sunt, hoc scito mihi & amplissimum videri, & gratissimum esse, quod profeceris, ut Atticus intelligeret quantum ego te, quantum tu me amares. Quod reliquum est, Buthrotia & causa, & ciuitatem, quicquid a te constituta est (beneficia autem nostra tueri solemus) tamen velim receptam in fide tua, a me etiam, atque etiam tibi commendam, auctoritate, & auxilio tuo tutam esse velis. Satis erit in perpetuum Buthrotis praesidium, magnaque cura, & sollicitudine Atticum, & me liberaris, si hoc oneris mei causa susceperis, ut eos semper a te defensos velis: quod ut facias, te vehementer etiam, atque etiam rogo. His literis scriptis, me ad *συντάξις* dedi, quae quidem vereor, ne in miniatura cera tua pluribus locis notanda sint. ita sum *μετέωρος*, & magnis cogitationibus impeditus. L. Antonio male sit. Sigdē Buthrotis molestus est. Ego testimonium composui: quod cum voles, obsignabis. Tu nummos Arpinatum, si L. Fadus ad illis petet, vel omnis reddito. Ego ad te alias epistolas scripsi HS. CX. quae Stathio curarentur, si ergo petet Fadus, volo reddi praeter Fadum nemini. Apud me ite puto depositum. Id scripsi ad Erotē, ut redderet. Regina odit, me iure facerescit. sponsor promissorum eius, Ammonius: quod quidem promissorum eius erant *φιλόλογα*, & dignitatis meae, ut vel in concione dicere auderem. Saram autem praeterquam quod nefarium cognoui hominem, praeterea in me contumacem, (semel enim omnino domi meae vidi) cum *φιλοφρόνων* ex

Varronis
dialogus.

Me sicut.

Balbilus.

Ine quid.

Tricitur.

Lib. de Officiis.
Pater filio
de off.

Ad Dolabella
bellam.

In minio ac
cera.

L. Antonio
male sit.

Philologia,
Sara.

Liber. XV. Fo. CLXXVI.

eo quere're quid opus esset, Atticū se dixit q̄rere. Superbiā autē ipsius Regine, cum esset trās Tiberim in hortis, acta eius cōmemorare sine magno dolore non possum. nihil igit cū istis, nec tā animū me, q̄ stomachū habere arbitran'. Profectionē meā, vt video, Erotis dispensatio impedit, nā cū ex reliqs q̄ No. April. fecit, abūdare debeā, cogor mutuari: qd̄q̄ ex istis fructuo sis rebus receptū est, id ego ad illud Fanū sepositū putabā. Sed hec Tironi mādaui, quē ob eā causam Romā misi. te nolui impediri impedire. Cicero noster quo modestior ē, eo me magis cō mouet. Ad me, n. de hac re nihil scripsit, ad quē nimirū potissimū debuit. Scripsit hoc autē ad Tironē: sibi post Cal. April. (sic. n. annuū rēpus confici) nihil datū eē: tibi p̄ tua natura semp placuisse, teq̄ existimasse id etiā ad dignitatē meā prinere, eū nō modo p̄liberaliter a nobis, sed etiā ornate, cumulateq̄ tractari. Quare velim cures (nec em̄ tibi essem molestus, si p̄ aliū hoc agere possem) vt permute't Athenas, qd̄ sit in annuū sumptū ei. scilicet Eros numerauit. Eius rei causa Tironē misi. Curabis igit: & ad me, si qd̄ tibi de eo videbit, scribes. Tādē a Cice rone tabellarius, sed mehercule literē πεπικνωμύως, scriptē, qd̄ ipsum perspicaciā aliquam significaret. Irēq̄ ceteri p̄clara scribūt: Leonides tñ retinet suū illud adhuc, summis vero lau dibus Erotēs. quid q̄ris? Vel verba mihi dari facile patior in hoc, meq̄ libēter p̄beo creduiū. Tu velim, si qd̄ tibi ex Stathio scriptū qd̄ pertineat ad me, certiorē me facias. Narro tibi: hec loca venusta sunt, abdita certe, & si quid scribere velis, ab arbitris libera, sed nescio quomodo ελαθ. Itaq̄ me referūt pedes in Tusculanū, & tamē hęc τὸ πρῶτον ripulē videtur habitu ra ceterū sarietatē. Equidē etiā pluuias metuo, si prognostica nostra vera sunt. Ranæ enim Ranę rheā q̄rere. Tu quæso fac sciā, vbi Brutū nostrū, & quo die videre possim. Duas accepi postrie torice loā die Iduū, alteram eo die datā, alterā Idibus. Prius igitur superiori. de Bruto, cū scies. de con quūtur, fulum ficto timore cognoueram. Sicca enim εὐλασθῆρας ille quidē, sed tumultuosius ad me etiam illam suspicionē pertulit. Quid tu autē, tamē διδόμενα. nullū enim verbū a Siregio: non placet. De Plectorio vicino tuo pmolestē tuli, quēq̄ prius audisse, q̄ me, de Syro pruden ter. L. Antoniū per M. Antoniū fratrē, vt arbitror, facillime deterrebis auctoritate, vel vi: sed L. & M. An toniū. nōdum acceperas literas, nec cuiq̄ dederas, nisi L. Fadū adili: aliter enim nec caute, nec iure fieri potest. Q̄ scribis tibi deesse HS. C. quę Ciceroni curata sint: velim ab Erote quęras, vbi Mer. insu. merces insularū. Arabionī de sicio nihil irascor, ego de itinere nisi explicato A. nihil cogito, Siciū. qd̄ idem tibi videri puto. Habes ad superiorē. Nunc audi ad alterā. Tu vero facis, vt omnia, q̄ Seruilię non desit, & Bruto. De Regina gaudeo te nō laborare. Certe etiā tibi probari Ero ris rationes, & ex Tironē cognoui, & vocauī ipsum. Gratissimū q̄ polliceris Ciceroni nihil defuturum, de quo mirabilia Messala, qui Lanuuiō rediens ab istis venit ad me, & mehercule ipsius literē sic & φιλosophος, & πικνός scriptē, vt eas vel in agro sic audeā legere. quo magis illi indulgēdū puto. De Buciliano Sestiu puto nō moleste ferre. Ego, si Tiro ad me, cogito in Tusculanū. Tu vero quicq̄ erit, qd̄ me scire par sit, statim. XVII. Calabibo, Etsi satis vide bar scripsisse ad te, quid mihi opus sit, quid te facere vellē, si tibi cōmodū esset: tamen cū pro fectus essem, & in lacuna vīgilarē, Tironē statui ad te esse mittendū, vt his negotiis, quę age rētur, interesset. Atq̄ etiā scripsi ad Dolabellā, me si ei videretur, velle pficisci, p̄tūq̄ ab eo de mulis vecturę itineris, & vicis. tū intelligo de distentissimū esse, qua de Buthrotis, qua de Vectuta. Bruto: cuius etiā ludox̄ suorū curā, etiā administrationē suspicor ex magna pre ad te prinere. Vt ergo i eiusmodi re, tribues nobis paulū operę: nec em̄ multū opus est. Mihi res ad cedē & eā qd̄ propinquā spectare videt. vides hoīes, vides arma: prorsus nō mihi videor esse tu tus. si tu aliter sentis, velim ad me scribas. domi enim manere, si recte possum, multo malim. Quidnā est qd̄ audiēdū amplius de Buthrotis? Stetisse em̄ te frustra scribis, qd̄ aut se refert Brutus: Doleo mehercule te tā esse detentū, & q̄ decē hominibus referendū est acceptū. est illud quidem sed ἀνεκτόν, mihiq̄ gratissimū. De armis, nihil vidi apertius. Fu giamus igit, & vt ais, corā. Theophanes qd̄ velit, nescio. Scripserat em̄ ad me: cui rescripsi, vt potui. Mihi autē scribit, venire ad me se velle, vt ei de suis rebus, & quādā quę ad me perti nerēt. Tuas literas expecto. Vide quęso ne quid temere fiat. Stathius scripsit ad me locutū se cū esse Q. Ciceronē valde asseuerāter, se hęc ferre nō posse: certū sibi esse ad Brutū, & Cas siliū transire. Hoc enī uero nūc discere aueo. hoc ego qd̄ sit, interpretari nō possum. Potest aliqd̄ iratus Antonio? Potest gloriam nouā q̄rere? Potest totū esse q̄δίασμα. Et nimirū ita est. sed tñ & ego vereor, & pater cōturbatus est. Scit em̄ quę ille de hoc mecū quidē. ἀφ᾽ ἑαυτοῦ, nolim plane qd̄ velit, nescio. A Dolabella mādata habeo, quę mihi videbūtur. id est nihil. Dic mihi, & & iiii

Fanum
Verba
Ranę rheā
L. & M. An
Mer. insu.
Siciū.
Vectuta
& & iiii

IV. Epistol. ad C. P. Atticum

Septēuir. C. Antonius voluit ne fieri Septēuir: fuit certe dignus. Demea domi est, vt scribis. Facies oīa mihi nota. Egi gratias Vecteno, nihil em̄ potuit humanius. Dolabellę mādata sint quęlibet, mihi aliqd, vel qđ Nicię nūcię, quis em̄ hęc, vt scribis, Anteno: nūc dubitare quęq̄ prudentē quīn meus discessus desperationis sit, nō legationis! Quod ais, extrema qđā iam homines de
Tyrannus Rep. loqui, & eos qđē viros bonos: ego quo die audiui illū tyrānū in cōcione clarissimū virū
vir clariss. appellari, subdissidere cōepi. Postea vero q̄ tecū Lanuuiū vidī nostros tātū sp̄ci habere ad vidē
appellatus. dū quantū accepissent ab Antonio, desperaui. Atq; mi Attice fortiter hoc velim accipias, vt
Nassa exire ego scribo: genus illud iteritus, quo casurus est, scēdū duces, & quasi denūciatū nobis, ab An
 tonio. Ex hac nassa exire cōstitui, nō ad fugā, sed ad spem mortis melioris. Hęc omnis culpa
Hūana fe- Brutī. Pōpeiū Carthela receptū scribis. Iam igit̄ cōtra hūc exercitū. Vtra ergo castra! Media
renda. enim tollit Antonius: illa infirma, hęc nefaria. Properemus igit̄, sed iuuua me consilio, vt Brū
Dii illi dusio, an Puteolis. Brutus quidē subito, sed sapiēter *παχολ.* Quādo em̄ illū! sed humana fe
mortuo. rēda, tu ipse eū videre nō potes. Dii illi mortuo, qui vnq̄ Buthrorū venit. Sed acta missa. Vi
Versura. deamus q̄ agēda sint. Rationes Erotis, etsi ipsum nōdū vidi, tñ & literis eius, & eo qđ Tiro co
 gnouit, propemodū cogitās habeo. Versurā scribis esse faciendā mensū quinq; idest ad Cal.
In pntia. Nouēb. HS. CC. in eā diē ea de re nūmos quinq; donēt. Velim igit̄, quoniam Tiro negat tibi
 placere me eius rei causa Romā venire: si faceres, nihil offenderes. Videas. n. vnde nūmi sint,
Opus esse mihi feras expēsū. Hoc video in p̄sentia opus esse. Reliqua diligentius ex hoc ipso requirā:
viaticū. in his de mercedibus dotaliū prādiōrū, quę si fideliter Ciceroni curabunt, q̄q̄ volo laxius, tñ
Vmbra- ei propemodū nihil deerit. Egdē video mihi quoq; opus esse viaticū: sed id ex prādiis, vt ca
timens, det, ita soluet. Mihi autē opus est vniuerso quidē. Etsi mihi videt̄ iste, qui vmbra timet, ad
 cēdem spectare, tamen nisi explicata solutione, nō sum discessurus. Sit ne aut̄ excitata, nec ne,
 tecū cognoscā. Hanc putauī mea manu scribēdā. Itaq; feci de Fadio, vt scribis. Vtq; nulli aliū
 rescribas velim hodie. Narro tibi, Quintus pater exultat letitia, scripsit em̄ filius se idcirco p
 fugere ad Brutū voluisse, q̄ cū sibi negotiū daret Antonius, vt eū Dictatorē efficeret, p̄sidiū
 occuparet, id recusasse. Recusasse autē se, ne patris animū offenderet. ex eo sibi illū hostē. Tū
 me, inqt, collegi, verens ne qđ mihi ille iratus, tibi noceret, patri scilicet. itaq; eū placauī. & qđ
Quadrina- dem. CCC. M. certa, reliqua in sp̄. Scribit autē Stathius illū cū patre habitare velle. Hoc ve
gēta millia ro mirū, & id gaudet, quē tu illo certiore nebulonem! Vestrā de re causam deli
certa, berationis probo, nihil eram suspicatus de tabulis. restitutā arbitrābar. Quā differs
 vt mecū corā, expectabo tabellarios, quoad voles, tenebis em̄ eos occupatos. Qđ ad Xenonē,
 probe, qđ scribo cū absolueret. Quinto scripsisti te ad eū literas misisse, nemo attulerat. Tiro
 negat iam tibi placere Brundusiū, & quidē dicere aliquid de militibus. At ego iam destinā.
 Hydruntē quidē. mouebant me tuę quinq; horę. Hic autem quantus *ωλδς;* sed videbimus.
 Nullas a te. XI. Cal. quippe quid enim iam noui! Cū primū igitur poteris, venies: ego p̄pero
 ne ante Sestius, quē aduētare aiūt. Gratulor nobis Q. Filiū exiisse, molestus non erit. Panfam
 bene loqui credo. Semp em̄ cōiunctū esse cū Hircio scio: amicissimū Bruto, & Cassio puto. Si
 expediet, sed quādo illos videbit̄: inimicū Antonio, qñ, aut cur: quousq; ludemur! Ego autē
 scripsi Sestiu aduētare, non quo iā adesset, sed qa certe id ageret, ab armisq; nullus discederet.
Nullus. Certe si p̄git, bellū paratū est. Hic aut̄ noster Citherius, nisi victorē, neminē victurū. Quid ad
Citherius. hęc Panfa: vtro erit, si bellū erit: qđ videt̄ fore. sed & hęc, & alia corā. Hodie qđē (vt scribis)
 aut cras. Mirifice torqueor, sine dolore tñ. sed p̄multa mihi de nostro itinere in vtrāq; partē
 occurrūt, quousq; inquires: quoad erit integrū. Erit aut̄ vsq; dū ad nauē. Panfa vero si scripse
Hypomne- rit, & meā tibi, & illius epistolam mittā. Siliū expectabā, cui *ὑπομνημα.* cōpositū, si quid noui.
ma. Ego literas misi ad Brutū, cuius de itinere etiā ex te velim, si quid scies, cognoscere. Tabella
†VI. rius, quē ad eū miserā, ex itinere rediit. † VIII. Cal. & Seruilia dixit eo die Brutū his p̄fectū.
 sane dolui meas literas redditas nō esse. Silius ad me nō venerat. causam cōposui. eū libellum
 tibi misi. Te quo die expectē, velim scire, de meo itinere varię sentētię. Multi enim ad me, sed
Incumbe, tu incumbe quęso in eā curā. magna res est. An probas, si ad Calē. Ianuarii cogitamus: meus
 animus est æquus: si tamē, vt nihil offensionis sit. & tu etiā scire, quo die Olympia, cū myste
 ria scilicet, vt tu scires, casus cōsiliū nostri itineris iudicabit. Dubitemus igitur. Hyberna. n.
Visum iri nauigatio eo odiosa, eoq; ex te quęsierā mysteri orū diem. Brutū (vt scribis) visum iri a me
a me, puto. ego hinc volo pridie Cal. De Quinti negotio video a te omnia facta, ille tamē dolet du
 bitās vtrū morē gerat Lepte, an fidē infirmet Siliū Mandibili. L. Pisonē vellem exire legatum

Ἡ δὲ γὰρ ἄρα ἔστιν ἡ Tabellarius ille quē tibi dixerā a me ad Brutū missum ī Ana-
 gninū, ad me venit ea nocte q̄ p̄xima ante Cal. fuit, literasq; ad me attulit: in quib⁹ vnū alienū
 summa sua prudētia, id est illud, vt spectē ludos suos. Rescripsi scilicet primum me iam profe-
 ctū: vt integrū sit de me, ἀποπρωτῶτον me esse, qui Romā omnino post hęc arma nō accesserim,
 neq; id tā periculi mei causa fecerim, q̄ dignitatis, subito ad ludos venirē. Tali enim tempore
 ludos facere illi honestū est, cui necesse est spectare: mihi vt nō est necesse, sic venire ne hone-
 stū est. Egdē illos celebrari & eē q̄gratissimos mirabiliter cupio, idq; ira futurū esse cōfido, &
 tecū ago, vt iā ab ipsa cōmissione ad me, quēadmodū ī ludī accipiātur, deinde oīa, reliquorū
 ludorum dies singulos prosequare. Sed de ludis hactenus. Reliqua pars epistolae, illa nāq; in
 vtrāq;. Sed tamen nōnullos interdū iacit igniculos virileis. Qd̄ quale tibi videretur, vt possis
 interpretari, misi ad te exemplū epistolae, q̄q; mihi tabellarius noster dixerat, tibi quoq; se attu-
 lisse literas a Bruto, easq; a Tusculano esse delatas. Ego itinera sic cōposuerā, vt No. Quin-
 til. Puteolis essem, valde em̄ festino: ita tamen, vt quantū homo possit, q̄cautissime nauigem.
 M. Aeliū cura libera. Vis me pauca spe in extremo fundo: & eos qdē subterraneos seruituris
 apud tale quid habituros, id me iā iā nolle, neq; mihi iā esse tanti, sed (vt mihi dicebas) q̄le-
 nissime potius vt cura liberet, q̄ vt me succēdere aliquid suspicetur. idem vt de illo Tulliano
 cupide libero, cū Cassellio loquar. Parua res est, sed tu bene attēdisti, nimis callide agebatur.
 ego autē si mihi imposuisset aliquid, qd̄ pene fecit, nisi tua malitia affuisset, aīo iniquo tulisa-
 sem. Itaq; vt erit, rem impediri malo: octauā partē tulī luminariū, mediā abstrahere memine-
 ris. Cur Cereli videris mācipio dare ad eā summā quē sub p̄acone fuit maxima: id opinor ef-
 se. CCCLXXX. Noui si quid erit, atq; etiā si qd̄ p̄spicies, qd̄ futurū putes, scribas ad me q̄sa-
 pissime velim. Varroni quēadmodū tibi mandauī meminere excusare tarditatem literarum
 mearū, & modū istū. M. Enni⁹ qd̄ egerit de testamēto, curiosius em̄ facias me velim certiorē.
 Ex Arpinati. VI. No. Gaudeo id te mihi suadere qd̄ ego mea spē pridie fecerā. Nā cū. VI.
 No. dare ad te eidē tabellario, dedi etiā ad Sestiū scriptas πάνυ φιλοσόφως. Ille autē q̄ Puteolos
 p̄sequit, humane: q̄ q̄rit, iniuste, non. n. ego tā illū expectare cū de Cosano rediret debui, q̄ ille
 aut nō ire an̄ q̄ me vidisset, aut citius reueri. Sciebat em̄ me celeriter velle p̄ficisci, se seq; ad
 me ī Tusculanū scripserat eē vēturū. Te vt a me discesseris, lachrymasse, moleste ferebā: qd̄ si
 me p̄sente fecisses, cōsiliū totius itineris fortasse mutassem. sed illud p̄clare, q̄ te cōsolata est
 spes breui tpe cōgrediēdi: q̄ qdē expectatio me maxime sustētat. Meq; tibi literę non deerūt. De
 Bruto scribā ad te oīa. Librū tibi celeriter mittā. Tibi de Glia excudā aliqd̄ πάνυ φιλοσόφως,
 qd̄ lateat ī thesauris tuis. De Plāco Memio Attica iure q̄rit. Q; me de Bacchide statuarū co-
 ronis certiorē fecisti, valde ē mihi gratū, nec qd̄ posthac nō mō tātū, sed ne tātulū qdē p̄tera-
 ieris. Sed de Erote, & Metio meminero, & de oībus q̄ te velle suspicor. Modo turpē sororis
 tuę filiū, cū hęc scriberē. Aduētabat autē βελήσα cœnatib⁹ nobis. Ego, vt ad te pridie scripse-
 rā, Nonis cōstitui venire ī Tusculanū: ibo igit̄. Quotidie tuas lras expectabo, & maxime de lu-
 dis, de qb⁹ etiā ad Brutū tibi scribēdū est: cui⁹ eplē, quā itēptari ipse vix poterā, exēplū pridie
 tibi miserā. Atticę meę velim me ita excuses, vt oēm culpā in me trāfferas, & ei tñ cōfirmes,
 me minime totū amorē ab ea mecū abstulisse. Bruti ad te epistolā misi, Dii boni quāta ἀμει-
 χωρία, cognosces, cū legeris. De celebratione ludorū Bruti, tibi assētor. Ad M. Aeliū null⁹: tu
 qdē domū. sed sicubi iciderit de Tulliano semisse maximā adhibebis, vt scribis. Qd̄ cū Cosia
 no egisti, optime: q̄ nō solū mea, verū etiā tua expedis, gratū. Legationē tibi p̄bari meā gau-
 deo, qd̄ pmittis Dii faxint. Quid. n. mihi meis iucūdi⁹? Sed istā quā tu excipis, metuo. Brutū
 cū cōuenerō, p̄scribā oīa. De Plāco, & Decumo sane velī Sextū scutū abicere. De Mūdo si qd̄
 scies. Rescripsi ad oīa. nūc nostra accipe. Q. Filius vsq; Puteolos venit: mirus ciuis, vt tu Fauo-
 niū, Afiniū dicas. & qdē duas ob causas, & vt mecū, & αεισάδς vult cū Bruto, & Cassio. Sed
 tu qd̄ ais: Scio. n. te familiarē eē Othonis, ait hīc mihi, Iuliā nō velle āpli⁹ ferre. cōstitutū. n.
 eē dissidiū. Quęstiuit ex me pater q̄lis eēt fama, dixi sane me nihil audisse: nesciebā. n. cur q̄rea-
 ret, nisi de ore, & patre. Sed rursus iquā. at ille. filiū velle. Tū ego, et si εὐδελον ἠόμην, tñ negauī,
 putauī illa eē vera. σκωδός hoc est em̄, huic nostro nihil p̄bere. Illa autē οὐ πῶς ἀποῖται. Ego tñ
 suspicor hūc, vt solet, hallucinari. sed velim q̄ras (facile aut̄ potes) & me certiorē. obfecto te
 qd̄ est hoc. Signata iā epistola, Formiani, q̄ apud me cœnabāt, Plancū sinebāt, hūc Buthrotiū
 pridie q̄ hoc scribebā, id est. III. Non. vidi esse demissum sine phaleris. Seruulos aut̄ dicere cū
 & Agripetās electos a Buthrotis, Maete. Sed amabo te, p̄scribe mihi totū negotiū. Vale.

Pseudogra-
phum.

Exēplū.

Spes in ex-
tremo fun-
do.

Tu ipse.

Decio.

Sine phala-
leris.
Maete.